

CAP. II.

DE DISCREPANTIA GENERIS,

VBI VERBUM, ADJECTIVUM, VEL SUFFIXVM
CVM OBJECTO SVO NON CONVENIT.

Es. II, 17.

וְשָׁח גְבוּרַת אָדָם & deprimetur arrogantia ho-
minis cujuslibet. In hac dictione prouti primum lecto-
rum oculis & auribus se offert; haud parum asperi & hor-
ridi deprehenditur, cum eandem vix aures ordinario lo-
quendi modo assuetæ ferre possint, quo Substantivum
cum verbo genere & numero convenire solet. Rabbinorum
quidem atq; Talmudicorum scripta non adeo abhorre ab
hoc loquendi genere, vel singulæ paginæ in iisdem quem-
vis edocere possunt. Verum in Scriptura S. has ut com-
modiori interpretatione emolliamus formulas necesse est,
cum autoribus earum neque per inscitiam neque impru-
dentiam easdem excidisse statuendum sit. Ad suspicio-
nem vero solœcismi Scripturæ S. abstergendam in nostro
quidem loco duplici possumus via incedere. Notum est
uti in aliis lingvis ita in hac quoque ebræa vocem quando-
que omissam esse, quæ in constructione supplenda est, ut
hæc se recte habeat, verbumque cum nomine in genere
conveniat, *v. Interpr. §. 83. IV.* Vix autem commodior
b. l. suppleri potest, quam vox רַבֵּר vel עֲנִיִּין generis op-
pido masculini, cum qua וְשָׁח cohæreat: qua ratione De-
us minatur se omnem occasionem hominibus istis elatis
præscissurum esse, ne in posterum aliis se præferre queant.
Kimchius solertissimus alias harum discrepantium con-

G

stru-